

Arrest

nr. 340 620 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ ANTWERPEN op 22 april 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: D.

geboortedatum: X

geboorteplaats: --

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Nederland [...] ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 1 april 2024 in België verblijft en dit om zijn vriendin te bezoeken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij bij zijn vriendin is. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk tandpijn. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk zijn vriendin. Verder heeft hij geen familie in België en ook niet in zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, wat niet het geval is.

Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een duurzaam feitelijk partnerschap, noch van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vriendin. Bovendien blijkt niet dat deze niet nader te identificeren vriendin van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Er werd tot op heden geen aanvraag ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Betrokkene zal medisch onderzocht worden in het gesloten centrum, waarbij zal worden vastgesteld of hij lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 april 2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 april 2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 1 april 2024 in België verblijft en dit om zijn vriendin te bezoeken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij bij zijn vriendin is. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk tandpijn. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk zijn vriendin. Verder heeft hij geen familie in België en ook niet in zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, wat niet het geval is.

Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een duurzaam feitelijk partnerschap, noch van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vriendin. Bovendien blijkt niet dat deze niet nader te identificeren vriendin van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Er werd tot op heden geen aanvraag ingediend overeenkomstig artikel

9ter van de Vreemdelingenwet. Betrokkene zal medisch onderzocht worden in het gesloten centrum, waarbij zal worden vastgesteld of hij lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur - schending van artikel 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing (stuk 1) zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door hem instellingen of hem personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”.

Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten.

Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen wat in casu verzoeker ook doet.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing (stuk 1) - dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gedegen gehoor.

Dit is niet gebeurd en is problematisch.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag. Bij de aanvang van de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij werd gehoord door de PZ Antwerpen op 22 april 2024, in het Engels, wat ook zijn moedertaal is. Verzoeker toont niet aan in welke mate dit gehoor niet zou zijn geleid volgens de regels van de kunst.

3.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 1 en 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) – schending van de artikel 42 Vreemdelingenwet en artikel 24 van de Richtlijn 2013/33/EU

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in artikel 3 EVRM is het noodzakelijk de procedurele waarborgen onder deze bepaling nauwgezet en stringent na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Het beginsel van non-refouler steunt niet enkel steunt op artikel 3 EVRM maar tevens ook (kan raken) aan het meest fundamentele recht onder artikel 1: Het recht op leven. Het meest absolute recht van eender welk mens.

In geval van een uitwijzing van een verzoeker om internationale bescherming, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd bevestigd door het EHRM in haar principiearrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” # (eigen benadrukking)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, inter alia, Kudła v. Poland [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and M.S.S., cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman v. the United Kingdom [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and M.S.S., cited above, § 249).

96. In the M.S.S. judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the Müslim case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant’s status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

103. It is also clear from the M.S.S. judgment that the presumption that a State participating in the “Dublin” system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of “systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State” (see paragraph 33 above).

104. In the case of “Dublin” returns, the presumption that a Contracting State which is also the “receiving” country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where “substantial grounds have been shown for believing” that the person whose return is being ordered faces a “real risk” of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country

...

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen benadrukking)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

De gemachtigde heeft het individueel risico om verdere detentieschade op te lopen in hoofde van verzoeker onvoldoende onderzocht.

Verzoeker kent een kwetsbaar profiel. Een terugkeer naar Nigeria dat hij precies is ontvlucht omwille van zijn medische problemen (stuk 2) is uit den boze.

Verzoeker vreest dat zijn medische situatie zal verergeren wanneer hij wordt uitgewezen terwijl hij net medische opvolging nodig heeft en zoekt.

Een en ander had minstens op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verder moeten onderzocht worden (cfr. eerste middel).

Ten aanzien van verzoeker werd niet onderzocht of er bijzondere procedure noden aangewezen waren.

Het verhaal van verzoeker werd niet beluisterd of werd minstens omwille van taalkundige moeilijkheden niet begrepen.

Van de zorgvuldige en diligent handelende overheid had men mogen verwachten dat deze situatie opgemerkt werd en er rekening werd gehouden met het medische verslag dd. 06.09.2015 (stuk 2).

Dit is niet, minstens onvoldoende gebeurd.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Verzoeker verwijt de verwerende partij geen diepgaand onderzoek te hebben gevoerd in het licht van deze bepaling, terwijl van een zorgvuldige en diligent handelende overheid mag worden verwacht dat zijn medische situatie zou worden opgemerkt en rekening zou worden gehouden met het medisch verslag van 6 september 2015.

Toen verzoeker werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing op 22 april 2024, verklaarde hij tandpijn te hebben, zonder meer, zo blijkt uit het administratief dossier. Waar hij stelt dat hij niet werd beluisterd of omwille van taalkundige moeilijkheden niet werd begrepen, moet worden herhaald dat de vragen hem werden gesteld in het Engels, zijn moedertaal, en dat hij ook in het Engels heeft geantwoord. Uit niets blijkt dat verzoeker niet beluisterd of niet begrepen werd.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker niet ontkent dat hij geen aanvraag heeft ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het is niet ernstig te noemen dat hij nu stelt te vrezen dat zijn medische situatie zal verergeren wanneer hij wordt uitgewezen terwijl hij net medische opvolging nodig heeft en zoekt. Uit niets blijkt dat verzoeker de verwerende partij ooit in kennis heeft gesteld van het stuk uit 2015 waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst en evenmin heeft gealludeerd op de inhoud daarvan, zodat niet valt in te zien hoe zij hiervan op de hoogte zou moeten of kunnen zijn en in het licht hiervan een meer diepgaand onderzoek zou moeten hebben gevoerd. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker het nu, op ongefundeerde wijze, heeft over het risico op verdere detentieschade die zou zijn ontstaan tijdens een detentie in Nederland. Deze werd niet door verzoeker vermeld en ze wordt verder ook op geen enkele wijze aangetoond. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld, is niet aangetoond.

Tot slot stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat verzoeker nog medisch onderzocht zou worden in het gesloten centrum waarbij zou worden vastgesteld of hij lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt dat de centrumarts op 22 april 2024 heeft geattesteerd dat de betrokkene fit to fly is en hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Gelet op deze actuele bevindingen en de vaststelling dat verzoeker geen enkel attest bijbrengt dat alsnog zou wijzen op een actuele medische problematiek die desgevallend een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou brengen, toont hij dus hoe dan ook niet aan welk belang hij zou hebben bij zijn grief dat het onderzoek in het licht van deze bepaling niet zorgvuldig zou zijn gevoerd.

3.2.3. Het tweede middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hiervoor beoordeeld en is in die mate ongegrond. Het is onontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 24 van de Richtlijn 2013/33/EU, zonder daarover enige toelichting te verstrekken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS